

מאסר עולם

ללא פשע, ללא משפט, ללא שחרור מוקדם...

מכנים אותי "תרנגולת מטילה". אני כלואה בכלוב דחוק וקטן כל כך עד שאני לא יכולה אפילו למתוח את הכנפיים שלי. אני נאלצת לעמוד יומם וליל על רצפת רשת אלכסונית שחותכת את אצבעות רגליי. דפנות הכלוב מולקות את הנוצות מגופי, ויוצרות שלפוחיות דם שאינן מחלימות. אדי האמוניה הרעילים שבאוויר הלול המתועש שורפים בריאות ובעיניים, ואני חושבת שאני מתעוורת.

כשרק נולדתי, חתכו חלק מהמקור שלי בלהב מלובן, דבר שגרם (וגורם לי עדיין) כאבי תופת. אחיי הזכרים נזרקו חיים לתוך פחי אשפה: הם לא מטילים ביצים, אז החיים שלהם נחשבים "חסרי תועלת" מבחינה כלכלית.

המוח שלי ערני ופעיל והגוף שלי רגיש והייתי צריכה להיות מכוסה במעטה עשיר של נוצות יפות. לו הייתי בטבע הייתי מתנקה על ידי אמבטיות חול משותפות עם שאר חברות להקתי, צורך חזק כל כך עד שאני עדיין מבצעת "אמבטיות חול" מדומות על רצפת הכלוב ופוצעת את עצמי. לו הייתי חופשייה, הייתי משוטטת עם להקתי ביערות ושדות מהייתי הטבעיים, אוכלת צמחייה, תולעים וחרקים מן הזריחה ועד השקיעה. הייתי חיה את חיי, מביעה את טבעי הייחודי, והייתי מפיקה ומעניקה הנאה, כמו כל בעלי-החיים.

אני רק בת שנה, אבל כבר נחשבת ל"בלויה". הייתי מעדיפה למות, וזה מה שאכן שצפוי לי בקרוב. חפשו נתחים מבשרי החבול בכל מקום בו נמכרים מוצרי בשר.

שב

שחרור בעלי-חיים בתעשיית

למידע על בעלי-חיים בתעשיית המזון ועל מעבר לתזונה צמחונית:

WWW.FREE.ORG.IL